अध्याय सतरावा प्रारंभ

श्रीगणेशाय नमः ।। जयजयाजी महामंगला । जयजयाजी भक्तपाला । जयजयाजी तमालनीला। पतितपावन नरहरे ।। १ ।। हिरण्यकश्यपू महाक्रूर । सज्जनांचा शत्रू थोर । तयाचें तूं फाडून उदर । मरण त्याचें साधिलें ।। २ ।। प्रल्हाद रक्षणासाठीं । तूं जन्मलास स्तंभापोटी । रूप अनुपम जगजेठी। धारण तें करून ।। ३ ।। दांत दाढा भयंकर । आयाळ रुळे मानेवर । नेत्र जेवीं खदिरांगार । ब्रह्मांड जाळू पाहती ।। ४ ।। त्या भयंकर रूपाची। भीति नसे भक्ता साची । पिलें जेवीं वाघिणीची । अंगावर खेळती तिच्या ।। ५ ।। तुम्हां पाहून देवराया । लक्ष्मी न धजे पुढें यावया । ऐशा स्थितीत लागला पाया । भक्त तुझा नरहरे ।। ६ ।। तूं भक्तवत्सल लक्ष्मीकांत । ऐसें सांगत आलें संत । पुरविशी भक्तमनोरथ । नाहीं न त्यासी म्हणसीं कदा ।। ७ ।। त्या आपुल्या ब्रीदासी । जाग आतां हृषीकेशी । दासगणू लागला पायांसी । अभय असू दे पांडुरंगा ।। ८ ।। गजाननाचे परमभक्त । होते कांहीं अकोल्यांत । तयांचिया सदनाप्रत । हमेशा यावें समर्थांनीं ।। ९ ।। चापडगांवचे बापू कृष्ण । खटाऊ शेटाचें कुटुंब जाण । गोंडुलालाचा नंदन। बच्चुलाल नाम ज्याचें ।। १० ।। जीजीबाई पंडित । आणीकही होते बहुत । त्यांची नांवे तुम्हांप्रत। किती सांगू विबुध हो ।। ११ ।। एके वेळीं अकोल्यांत। आले गजानन स्वामी समर्थ । खटाऊच्या गिरणींत । मुक्काम त्यांनी ठेविला।। १२ ।। एक भक्त मलकापुरी । विष्णुसा नामें निर्धारी । त्याच्या वाटलें अंतरीं। समर्थ आणावें मलकापुरा ।। १३ ।। त्यानें आमंत्रणाचा वशिला । भास्कराच्या द्वारे लाविला । हाच भास्कर होता झाला। समाधिस्थ अडगांवी ।। १४ ।। तो त्या वेळी होता जवळ । करी कारभार अंगे सकळ। विष्णुसाला होते बळ । याच भास्कर पाटलाचे ।। १५।। भास्कर म्हणे मलकापुरी । चला समर्था लवकरी । भक्त विष्णुसाच्या घरीं । बोलावण्यास आला तो ।। १६ ।। मनोरथ येथील भक्तांचें । तुम्ही पुरविलें असती साचे। आतां मलकापुरीचे । लोक वाट पाहती ।। १७ ।। तईं समर्थ म्हणाले भास्करा । सध्यांच मी मलकापुरा । येत नाही जाण खरा । तूं आग्रह करूं नको ।। १८ ।। फार आग्रह करशील। तरी फजीत पावशील। याचा विचार करी खोल । मी न बोललो कांहींतरी।। १९ ।। दोरीसी दिधल्या फार ताण। ती मध्येंच तुटतसे जाण । मी न हलणार येथून । तूं या फंदांत पडूं नको ।। २० ।। भास्कर बोले त्यावरी। कांही असो मलकापुरी। चला विष्णुसाचे

घरी। हीच विनंती गुरुराया ! ।। २१ ।। मी तुमचा लाडका । मसी धक्का देऊं नका । मी भरवंसा दिला देखा । तुम्हां घेऊनि येण्याचा ।। २२ ।। ती प्रतिज्ञा माझी पुरी । तुम्ही करावी आज खरी । चला आतां स्टेशनावरी । गाडीत बसावयाकारणें ।। २३ ।। ऐसा आग्रह करून । घेऊन आला गजानन। मलकापुराकारण। न्यावयासी श्रोते हो ! ।। २४ ।। भास्करानें विनवणी । स्टेशनमास्तरा करोनी। बारा जणांचा डबा त्यांनी । खाली करविला संतास्तव ।। २५ ।। महाराज तैसेच बैसलें । ते न कांहीं बोलले । जागेवरून नाही उठले । गाडी सुटेपर्यंत ।। २६ ।। तो गाडी सुटण्याचा। घंटा झाला अखेरीचा । डोळा चुकवून भास्कराचा । लीला केली ऐशा रीति ।। २७ ।। जो डबा मोकळा केला। तो त्यांनी सोडून दिला। योगीराज जाऊन शिरला । बायकांच्या डब्यामध्यें ।। २८ ।। आधीच मूर्ति दिगंबर । स्त्रिया घाबरल्या असती फार । त्यांनी वर्दी अखेर । दिली असे पोलिसाला ।। २९ ।। पोलिसांचा अधिकारी । तेथें आला सत्वरीं । महाराजाला धरून करीं । खालीं ओढूं लागला ।। ३० ।। अरे वेड्या नंग्या पीरा। अक्कल कैसी तुज ना जरा । बायकांच्या डब्यांत खरा । येऊन कैसा बैसलास? ।। ३१ ।। हिसडा देऊन त्याच्या हाता । तेथेच बैसले तत्त्वतां । अधिकाऱ्याची भीति चित्ता । मुळीं न त्यांच्या वाटली ।। ३२ ।। मग तो अधिकारी भला । स्टेशनमास्तराकडे गेला । म्हणे डब्यापाशी आतां चला । बायकांच्या माझ्यासवें ।। ३३ ।। दोघे डब्याजवळ आलें। तों मास्तराने पाहिलें । योगीराज बसलेलें । बायकांच्या डब्यात ।। ३४ ।। मास्तर पोलिसाच्या अधिकाऱ्याला। ऐशा रीति बोलला । तुम्ही जाऊं द्यावे याला । याच डब्यांत बसून ।। ३५ ।। हा आहे संत थोर। चालता बोलता ईश्वर । याच्या हातें न होणार । गुन्हा तो केव्हाही ।। ३६ ।। तें ऐकून अधिकारी । बोलता झाला ऐशापरी। मी दिली आहे तार खरी। येविषयी वरिष्ठाला ।। ३७ ।। आतां माझ्या हातांत । कांहीं न राहिलें यत्किंचित् । मी वर्दी दिली तुम्हांप्रत । तुम्ही वाटेल तें करा ।। ३८ ।। स्टेशनमास्तरांनी। आपली टोपी काढूनी । बहु आदर दाखवोनी । विनंती केली महाराजा ! ।। ३९ ।। तुम्ही खालीं उतरावें । माझें एवढें ऐकावें । कायद्याचें आणावें । प्रयोजन आपुल्या मानसीं ।। ४० ।। महाराज उतरलें खालती । पुढें खटला भरला त्यांचेवरती । कायद्याप्रमाणें निश्चिती। जठारसाहेबासमोर ।। ४१ ।। त्यांनी फिर्याद घेतली । त्याची तारीख नेमली । शेगांवावरती भली। चौकशीची श्रोते हो! ।। ४२ ।। बापूसाहेब जठार । आले शेगांवाच्यावर । डाक बंगल्यात झाले स्थिर । करण्या चौकशी खटल्याची ।। ४३ ।। व्यंकटराव देसाई । अकोल्याचे होते पाही। तेही आले त्या ठायी । कांहीं कामानिमित्त ।। ४४ ।। महाराजांच्या खटल्याची। गांवीं पुकार झाली साची। म्हणून मंडळी शेगांवाची । फार मिळाली बंगल्यावर

।। ४५ ।। तैं देसाई म्हणती जठारास । आज कोणता खटला विशेष । तुम्हांपुढें आहे खास । म्हणून मिळाले लोक हें ।। ४६ ।। जठार म्हणालें त्यातें । याचें कारण तुम्हांतें । कैसे न कळलें? वाटतें । हेंच मला आश्चर्य! ।। ४७ ।। तुमचें स्वामी गजानन । नंगे फिरती म्हणून । पोलिसांनी भरून । हा खटला पाठविला ।। ४८ ।। त्या खटल्याची चौकशी । होणार आहे आज दिवशी । म्हणून वाटतें ऐसें मसी । लोक हे जमले असावेत ।। ४९ ।। हें ऐकतां भाषण । व्यंकटराव झाले खिन्न । बोलते झाले कर जोडून । खटला हा न चालवावा ।। ५० ।। श्रीगजाननसाधुची । योग्यता आहे थोर साची । ती मूर्ति भगवंताची । आहे पाहा प्रत्यक्ष ।। ५१ ।। तो विदेही पुरुष जाणा । बंधन त्याला कशाचें ना । तो योग्यांचा योगीराणा । वंदनीय अवघ्यांतें ।। ५२ ।। खटला भरला हीच केली । पोलिसांनी चूक भलीं । ती पाहिजे दुरुस्त झाली । आज आपुल्या करानें ।। ५३ ।। जठार म्हणती वकिलाला । तुम्हीं जाणता कायद्याला । याचा पाहिजे होता केला । विचार तो पोलिसांनीं ।। ५४ ।। कारकुना म्हणती बोलावणें । धाडा गजाननाकारणें । तें ऐकूनी एक त्यानें । जवान पोलिस पाठविला ।। ५५ ।। तो येऊन समर्थांसी । म्हणे चला आतां कचेरीसी । अधिकाऱ्यानें तुम्हांसी । मज धाडिलें बोलावण्या ।। ५६ ।। बऱ्या बोलानें चलावें । फजितीस ना करून घ्यावें । ना तरी मला लागेल न्यावें । तुमच्या हाता धरून ।। ५७ ।। तई वदले गजानन । आम्हीं न उठू येथून । तुझें पहातों शिपाईपण । ये धरी माझ्या करा ।। ५८ ।। शिपायाचा हात धरिला । तो ना सुटे किमपि त्याला । रक्तप्रवाह बंद झाला । त्या दाबाच्या योगानें ।। ५९ ।। हातासी लागली कळ । जीव झाला व्याकुळ । करूं लागला तळमळ । शिपाई तो त्याच ठाई ।। ६० ।। शिपायासी वेळ झाला । म्हणून पाठविले वकिलाला । त्या व्यंकटराव देसायाला । समर्थांसी आणावया ।। ६१ ।। जठार म्हणती तुम्हीं जावें । समर्थांसी घेऊन यावें । लोकांसी न जमूं द्यावे । बंगल्याभोंवती निरर्थक ।। ६२ ।। इतक्यांत आला समाचार । पोलिसाचा धरला कर । बसविला एक्या जागेवर । महाराजांनी सहजलीलें ।। ६३ ।। मग देसाई तेथें आलें । त्यांच्या भक्तांसी बोललें । या वेळीं नेसविलें । पाहिजे समर्था धोतर ।। ६४ ।। ऐसा सल्ला मिळतांक्षणी । धोतर नेसविले भक्तांनी । तें टाकिले सोडोनीं । समर्थांनी रस्त्यांत ।।६५।। गेले नागवे कचेरीस । सवें होता भास्कर शिष्य । जठारांनी पाहतां त्यांस । दिली खुर्ची बसावया ।। ६६ ।। या महाराज बसा येथ । तुम्ही नागवे गांवांत । कां फिरतां सदोदित । हे कांहीं बरें नव्हे !।। ६७ ।। नागवे फिरणें हाच गुन्हा । कायद्यांनी ठरविला जाणा । म्हणून विनंती आपणा । द्या हे सोडून नंगेपण ।। ६८ ।। ऐसे जठाराचें भाषण । घेतलें स्वामींनी ऐकून । आणि केलें हास्यवदन । उत्तर त्यासी द्यावया ।। ६९ ।। तुला काय

करणें यासी । चिलीम भरावी वेगेंसी । उगीच नसत्या गोष्टींशी । महत्त्व न यावें निरर्थक ।। ७० ।। तें ऐकतां भाषण । जठार गेलें विरघळोन । जनरीतीचें याला भान । मुळींच नाहीं राहिलें ।। ७१ ।। हा वृषभदेव भागवतीचा । किंवा शुकाचार्य साचा । किंवा वामदेवाचा । हा दुसरा अवतार ।। ७२ ।। हा निजानंदीं सदा रत । खचित आहे जीवन्मुक्त । नये लावितां याप्रत । गुन्हा विचारे केंव्हांही ।। ७३ ।। जेवीं अग्नीचा अग्नीपणा । अग्नि सोडित नसे जाणा । परी अग्निहोत्र्यांना । कुंडांत ठेवणें भाग त्यासी ।। ७४ ।। अग्निदेव म्हणोन । ठेविल्या कुंडावाचून । तो करील दग्ध सदन । हा दोष त्याचा नसे ।। ७५ ।। तैसे यांचे नागवेपण । आहें अग्नीचें समान । म्हणून यांचा शिष्यगण । आहे अपराधी येविषयीं ।। ७६ ।। वस्त्ररूपीं कुंडाठायीं । जरी हा ठेविला असतां पाहीं । तरी हरकत नव्हती कांहीं । सर्वांस सुखद होतें तें ।। ७७ ।। ऐसा विचार पूर्ण केला । जठारांनी चित्ती भला । आणि हुकूम फर्माविला । त्यांनीं पुढीलप्रमाणें ।। ७८ ।। महाराज मूळचे जीवन्मुक्त । त्या ठेवणें व्यवस्थित । भास्कराचे काम सत्य । होतें न तें केलें त्यांनीं ।। ७९ ।। म्हणून मी भास्कराला । पांच रुपये दंड केला । ऐसा खटल्याचा निकाल झाला । जठारांपुढें शेगांवीं ।। ८० ।। समर्थ म्हणालें भास्करासी । पुन्हां ऐशा आग्रहासी । करशील कां सांग मशीं । निज फजिती करून घ्याया ? ।। ८१ ।। भास्कर कांहीं न बोलला । मौन धरून राहिला । तेथोन मंडळींनीं केला । ऐशा प्रकारे विचार ।। ८२ ।। समर्थांसी अग्निरथीं । न बसवा येथून कल्पांती । विनाकारण कटकटी होती । तें कांहीं बरें नव्हें ।। ८३ ।। हा क्रम कित्येक दिवस । चालला असे शेगांवास । भक्त बैलांच्या गाडीस । बसवूं लागले महाराजा ।। ८४ ।। या रीती अकोल्यासी । आले एकदां पुण्यराशी । बापुरावाच्या सदनासी । जाऊनिया उतरलें ।। ८५ ।। याच वेळीं यवन जातीचा । साधु महेताबशा नांवाचा । होता कुरूम गांवीं साचा । मूर्तिजापुरासन्निध ।। ८६ ।। त्यानें बापुरावाप्रती । सांगितलें होतें ऐशा रीति । जेंव्हा समर्थ अकोल्यास येती । तेव्हां आम्हां कळवावें ।। ८७ ।। अकोल्यांत आल्यावर । श्रीगजानन साधुवर । बापुरावानें सत्वर । मनुष्य धाडिला कुरूमासी ।। ८८ ।। तो ऐशा रीती घडून आलें । महेताबशा येण्या निघाले । अकोल्यास याया भलें । समर्थांसी भेटावया ।। ८९ ।। अकोल्याचा मनुष्य । मध्यें भेटला रस्त्यास । जो आला होता न्यावयास । महेताबशा कारणें ।।९० ।। तो मनुष्य भेटतांक्षणीं । कीं पुसूं लागले मधुरवचनीं । त्या मनुष्यालागुनीं । महेताबशा श्रोते हो ।। ९१ ।। तूं न जावें कुरूमाला । बैस आमच्या गाडीला । आपण जाऊं स्टेशनाला । मीच आहे महेताबशा ।। ९२ ।। पाहा संत आल्याचें वर्तमान । कळलें संतालागून । कोणी न सांगतां जाण । त्रिकालज्ञ ते खरोखरीं ।। ९३ ।। महेताबशाच्या

संगाते । दोन चार यवन होते । अवघे येऊन सदनातें । उतरले बापुरावाच्या ।। ९४ ।। दुसरे दिवशीं प्रात:काळा । महेताबशा होता जेथें बसला । महाराज आलें तया स्थळा । निजलीलें करून ।। ९५ ।। महेताबशाचे धरून केस । समर्थांनी ताडिले त्यास । त्या ताडण्याचा उद्देश । हाच होता विबुध हो ।। ९६ ।। यवनजातींत जन्मून । कांहीं न केला उपयोग जाण । यवनाचे आडदांडपण । नाहीं अजून गेलें रे ।। ९७ ।। या आडदांडपणानी । तत्त्वघात होईल जाणी । मृत्युलोकीचे अवघे प्राणी । चिंताग्रस्त होतील ।। ९८ ।। तुझें महेताब आहे नांव । त्याची काय आठवण ठेव । द्वेषरूपी तमा वाव । तुझ्यापुढें मिळूं नये ।। ९९ ।। हा द्वेषरूपी अंधार । वाढत चालला वरचेवर । याची नाहीं तुला खबर । म्हणून तुजला ताडिलें ।। १०० ।। ऐसा मिळतां इशारा । महेताबशा तोषला खरा । साधुच साधूच्या अंतरा । जाणताती नि:संशय ।। १ ।। जेव्हां महेताबशातें ताडिलें । तई संगतीचे यवन भलें । कावरेबावरे होते झालें । तो प्रकार पाहून ।। २ ।। महेताबशा बोलला त्यासी । तुम्ही न राहावें आम्हांपासी । जावें निघून कुरूमासी । हेंच आहे उत्तम ।। ३ ।। शेख कडू शिवाय जाण । गेले चौघे निघून । तों द्यावयासी आमंत्रण । बच्चुलाल पातला ।। ४ ।। म्हणें उद्यां दयाघना ! । यावें तुम्ही भोजना । या दासाचिया सदना । हीच आहे विनंति ।। ५ ।। दुसरे दिवशीं तांग्यांत । बसवुनी समर्थांप्रत । मोठ्या थाटानीं मिरवित । निज सदना आणिले ।। ६ ।। परी समर्थ तांग्याखालीं । उतरले नाहींत मुळीं । तेणें मंडळी चिंतावली । म्हणें कां न उतरती हे ।। ७ ।। तसाच तांगा नेला परत । बापुरावाच्या सदनाप्रत । मंडळी पडली घोटाळ्यांत । समर्थे ऐसें कां केलें ? ।। ८ ।। काल आमंत्रण घेतलें । आज तांग्याखाली न उतरले । याचे कारण शोधिते झाले । आपापल्या बुद्धीनें ।। ९ ।। त्यांत होता एक धूर्त । तो बोलला अवघ्यांप्रत । मला समजले इंगित । या गोष्टीचे ये वेळां ।। ११० ।। महेताबशाला वगळीलें । म्हणून महाराज नाहीं उतरलें । भोजनाचें कां न केलें । महेताबशाला आमंत्रण ।। ११ ।। आतां घेऊन दोघांसी । बसवून एका तांग्यासी । म्हणजे ते निश्चयेसीं । उभयतांहीं येतील ।। १२ ।। तेंच वाक्य खरें झालें । दोघांलाही मिरवित नेलें । महेताबशाला उतरविले । मंदिराजवळील थेटरांत ।। १३ ।। श्रीरामाच्या मंदिरी । गजाननाची उतरली स्वारी । परी तेही गेले अखेरी । उठोनिया थेटरांत ।। १४ ।। अवघ्यांची झाली भोजनें । मग महेताबशा लोकांस म्हणे । मला तुम्ही तिकिट देणे । पंजाबचें काढून ।। १५ ।। तैं शेख कडू बोलला । त्या महेताबशा फकिराला । तुम्ही कुरूमच्या मशिदीला । टाकून कैसे जातां हो ? ।। १६ ।। ती मशीद बांधून । पंजाबाशी जावें आपण । काम अर्धे टाकून । जाणें उचित नसे तुम्हां ।। १७ ।। महेताब शेख कडूशीं । बोलता

झाला प्रेमेशीं । आग्रह धरूं नका मशीं । ये वेळीं निरर्थक ।। १८ ।। गजाननाचा हुकूम झाला । मजसी पंजाबांत जाण्याला । आतां एक क्षणही या स्थळा । मी न राहू शके हो ।। १९ ।। समर्थांच्या कृपेकरून । मशिदीचें काम पूर्ण । होईल माझे हे वचन । सत्य तुम्ही मानावे ।। १२० ।। धर्माविषयी द्वैत । संताठाई नसतें सत्य । तें अवघ्या धर्माप्रत । समसमान मानिती ।। २१ ।। खुळें देऊळ मशिदीची । तुम्ही नका वाढवूं साची । ती वाढतां दोघांची । आहे हानि होणार ।। २२ ।। सामान देऊळ मशिदीचें । एकची आहे साचें । आकारानें भिन्नत्व त्याचें । मानून भांडू नये हो ।। २३ ।। यवन तेवढा खुदाचा । आणि हिंदु काय भूताचा ? । पोक्त विचार करा याचा । मनुष्यपण टिकवावया ।। २४ ।। तरीच होईल कल्याण । हिंदु आणि मुसलमान । हे एकाच देवापासून । निर्माण असती जाहले ।। २५ ।। धर्म बापा ज्याचा त्यांनी । प्रिय मानावा प्राणाहुनी । परी विधर्म्यांच्या ठिकाणीं । अलोट प्रेम धरावें ।। २६ ।। हें न झालें जोंवरी । सौख्य लांब तोवरी । जा मशीद होईल पुरी । गजाननाच्या कृपेनें ।। २७ ।। महेताबशा निघून गेले । पुन्हां न इकडे परत आले । या गोष्टीचें पाहिजे केलें । मनन हिंदुयवनांनी ।। २८ ।। पाहा महेताबशाला जरी । ताडिते झाले साक्षात्कारी । परी द्वेष नव्हता अंतरी । प्रेम अलोट होते हो ।। २९ ।। शहालागीं घेतल्याविना । भोजना न गेला योगीराणा । हे मुद्दे मनीं आणा । या गोष्टीचें श्रोते हो! ।। १३० ।। असो या बापुरावाची । कांता एक होती साची । तिला भानामतीची । बाधा होती विबुध हो ! ।। ३१ ।। मळवट यावा घटकेंत । घटकेमाजी कंठी तात । घटकेमाजी वस्त्राप्रत । अग्नी तो लागावा ।। ३२ ।। बिब्याच्या पाठीवर । फुल्या याव्या अपरंपार । कधी दांडीवरील चीर । जळून जावें अकस्मात ।। ३३ ।। या भानामतीच्या त्रासांनी । ती बापुरावाची कामिनी । क्षीण गेली होवोनी । अन्नपाणी न रुचे तिला ।। ३४ ।। भानामती काढण्याला । बापुरावे जाणत्याला । आणलें बाहून अकोल्याला । परी न झाला उपयोग ।। ३५ ।। खर्चही झाला अतोनात । गुण न आला किंचित् । अखेर त्यानें जोडिले हात । श्रीगजानन स्वामीला ।। ३६ ।। महाराज माझ्या कुटुंबाला । भानामतीचा त्रास झाला । केलें नाना उपायाला । आतां मात्र कंटाळलो ।। ३७ ।। तुझीं पाऊलें माझ्या घरा । आज लागलीं गुरुवरा ! । तेथेच कां आसरा । भानामतीस मिळावा ? ।। ३८ ।। ज्या दरींत पंचानन । बसला आहे येऊन । तेथेच कां ओरडून । दिमाख दाखवावा कोल्ह्यांनीं ।। ३९ ।। जेथें कस्तुरी दरवळली । तेथेंच कां हो राहावी भली । गुरुराया ही ओंगळी । घाण भानामतीची ।। १४० ।। ऐसी विनंती ऐकून । गजाननांनी अवलोकन । केले निजकृपे करून । बापुराव कांतेला ।। ४१ ।। त्यायोगें श्रोते तिची । भानामती निमाली साची । नाही किंमत माकडाची ।

सिंहाचिया पुढें हो ।। ४२ ।। असो एकदां फिरत फिरत। महाराज आले आकोटांत । नरसिंगजीला भेटण्याप्रत। बंधु आपला म्हणोनी ।। ४३ ।। त्याच्या मठाशेजारीं । एक विहीर होती खरी । जाऊन त्या विहिरीवरी । बसले गजानन महाराज ।। ४४ ।। पाय आंत सोडिलें। डोकावून पाहूं लागले । आंतील जलालागीं भलें। वरच्यावरी श्रोते हो ।। ४५ ।। पाहून त्यांची ऐशी कृति। लोक साशंक झाले चित्ती । नरसिंग महाराज विचारती । अरे हे काय करतोस ? ।। ४६ ।। गोदा यमुना भागीरथी। तुम्हांसाठी येथें असती । आणखीं तीर्थें आहेत किती ?। हें पाहातों डोकावून ।। ४७ ।। तुला त्यांचें घडते स्नान। मी कां राहूं तसाच जाण ?। या तीर्थांनी मला स्नान । आज येऊन घालावें ।। ४८ ।। त्यांनी स्नान घातल्याविना । मी न येथून हले जाणा । ऐशा ऐकून भाषणा । कैक म्हणाले या रीति।। ४९ ।। खरोखरी हा आहे पिसा। शेगांव नादीं लागला कैसा । जरा थांबा येथेंच बसा । काय करी हा पाहूं पुढें ।। १५० ।। तों विहिरीतील जलांप्रत। उकळ्या उठल्या अगणित। श्रोते एका निमिषांत । विहीर भरली पाण्यानें ।। ५१ ।। हजारी कारंजाच्या परी । गजाननाच्या अंगावरीं । वर्षू लागलें पाहा वारी। त्या विहिरीचें तेधवां ।। ५२ ।। लोकां म्हणती गजानन । यारे स्नानालागून । नाही उरलें प्रयोजन। विहिरीमाजी उतरण्याचें ।। ५३ ।। गंगा यमुना गोदावरी। वरती आली आहे खरी। स्नान साधा ये अवसरीं । या पुण्य सरितेचें ।। ५४ ।। भाविकांनी केले स्नान । निंदकांनीं खाली मान । घातली तो पाहून । प्रकार त्या पाण्याचा ।। ५५ ।। संत जें जें आणती मनीं । तें तें पुरवी चक्रपाणी । त्यांच्या वाणीलागुनीं । असत्यता न दे परमात्मा ।। ५६ ।। स्नान होतां समर्थ उठलें। पाणी पहिल्यापरी झालें। विहिरीच्या त्या तळास गेलें । उकळ्या बंद जाहल्या ।। ५७ ।। नरसिंगजीसी भेटून। निघून गेले दयाघन । शेगांवासी बैसून । मनोवेगाच्या वारूवरी ।। ५८ ।। स्वस्ति श्रीदासगणूविरचित। हा श्रीगजानन विजय नामें ग्रंथ । तारक होवो भवाब्धींत । भाविक भक्तांकारणें।। १५९ ।। शुभं भवतु ।। श्रीहरिहरार्पणमस्तु ।।

।। इति श्रीगजानन विजय ग्रंथस्य सप्तदशोऽध्यायः समाप्तः ।।